

Motto: „Stau cu moartea-ntre pahare, chefuind în zi de post”

MASA PUTERILOR NOASTRE

(piesă în două acte)

Personajele:

IRINA, în jur de 45 de ani

TUDOR, puțin peste 50 de ani

MĂRIUCA, fiica lor, are 11 ani

PAZNICUL, un vecin, trecut de 55 de ani,

ACTUL I

Scena 1

Bucătăria unui apartament de bloc. Este aproape de miezul nopții.

IRINA: Doarme?

TUDOR: A căzut frântă de oboseală.

IRINA: S-a spălat pe dinți?

TUDOR: De trei ori am rugat-o să se spele. Până la urmă, a dat de câteva ori cu periuța...

IRINA: A mâncat?

TUDOR: Două linguri de iaurt. Poți să termini tu iaurtul!

IRINA: Nu mi-e foame.

TUDOR: Știi ce le-a predat în prima oră de matematică?... Puterile! Ridicarea la putere! Tu știi definiția puterii?

IRINA: Înmulțirea repetată a aceluiași număr.

TUDOR: Parcă ai citit din manual. Nota 10!

IRINA: Mă crezi proastă?

TUDOR: N-am vrut să spun asta... Nu mi-a venit să cred când i-am deschis caietul: ridicarea la putere!

IRINA: A înțeles cum se ridică un număr la o putere?

TUDOR: Da, sigur! A avut vreo douăzeci de exerciții la temă. Uite aici la masă am stat două ore și le-am făcut pe toate.

IRINA: Trebuia s-o lași să-și facă singură temele. Gata cu doamna învățătoare, gata cu *after-school*-ul! Din clasa a doua, mama nu s-a mai uitat în caietele mele.

TUDOR: Și maică-mea la fel! Știi, Irina, nu degeaba am fost premiant la școală și la liceu. În facultate, am lăsat-o mai moale. După 45 de ani, pot să mă laud că sunt în stare să înțeleg un manual de matematică de clasa a cincea. Nu mă uit în manual ca vițelul la poartă nouă...

IRINA: Măriuca unde s-a uitat, pe telefon?

TUDOR: I-am ascuns telefonul. A stat cu nasul în caiet, dar privea dincolo de exerciții. Parcă era dusă...

IRINA: La ponei.

TUDOR: Nu! Nu! I-am strâns poneii în pungă și i-am ascuns în cămară.

IRINA: Trebuie s-o motivezi, Tudore! Trebuie să-i captezi atenția. Eu nu mai am puterea să fac lecții cu ea. Azi, m-au terminat pacienții.

TUDOR: Mulți?

IRINA: Sunt legumă. La tine cum a fost?

TUDOR: M-a dat afară?

IRINA: Poftim?

TUDOR: M-a concediat.

IRINA: Glumești!

TUDOR: M-a chemat șefu' și mi-a spus că nu mai are comenzi, nu sunt încasări și trebuie să restructureze echipa. Eu sunt cel mai bătrân.

IRINA: Dar ai un copil de crescut! La asta nu s-a gândit dobitocul? Te-a lăsat pe drumuri... Of, Doamne! Ce-o să facem, Tudore?

TUDOR: Nu știu.

IRINA: Cum nu știi? Cum o creștem pe Măriuca?

TUDOR: Din leafa ta, până una alta.

IRINA: Plus ajutorul tău de șomaj.

TUDOR: Nu am șomaj. Am acceptat să fiu plătit la negru. Greșeala mea. Iartă-mă!

IRINA: Din ce-o să trăim, Tudore? Știi bine ce leafă îmi dau nemernicii ăștia din rețea. Nu-mi ajunge de întreținere, de lumină, de telefon... Poftim, renunț la telefon! Taie și cablu TV! De doi ani nu mi-am mai luat o fustă! De cinci ani n-am mai plecat în concediu! Măcar trei zile!

TUDOR: Irina, te rog! O să-mi gălesc ceva. Caut pe internet, dar piața e blocată. Nu știu dacă cineva mai are nevoie de unul ca mine.

IRINA: Dacă gândești așa, n-o să-ți găsești de muncă. Trebuie să faci ceva!

TUDOR: Voi avea grijă de Măriuca, vom face temele împreună, voi face marcaj om la om, ca la fotbal...

IRINA: Tudore, înțelege că nu trebuie să-i faci temele. Trebuie s-o motivezi!

Găsește-ți ceva de muncă. Urgent!

(Se aude un strigăt.)

IRINA: Măriuca?

TUDOR *(se uită pe fereastră):* O fi vreun bețiv căzut pe stradă...

(Irina iese din bucătărie.)

TUDOR: Am 32 de ani de muncă. Am muncit în fiecare zi. Nu mi-am luat o zi de concediu medical. N-am lipsit niciodată la program. Am respectat întocmai fișa postului. N-am întârziat și nu m-am fofilat. Am fost un coleg bun de serviciu. Am experiență dovedită în CV-ul meu. Am fost premiant la școală și la liceu. Am o facultate. *(Deschide fereastra și strigă.)* Știu să rezolv exerciții cu ridicarea numerelor la putere. Pot să rezolv toate exercițiile din manualul de matematică de clasa a cincea: ridicarea la putere, mulțimi, divizori, multimpli, fracții! Sunt pregătit să fac orice! Are cineva nevoie de mine? Sunt aici! Sunt pregătit! Vreau să muncesc!

VOCEA VECINULUI: Culcă-te, boue!

Scena 2

Aceeași bucătărie, într-o după-amiază.

TUDOR: Du-te și felicit-o! Du-te! Du-te acum!

IRINA: De ce i-ai dat telefonul?

TUDOR: Merită o recompensă.

IRINA: I-ai dat și poneii!

TUDOR: Premiul zilei! Bei un vin?

IRINA: Pune-mi două degete. În plesnește capul, n-am avut timp să beau nici măcar un pahar cu apă. De la ce oră se joacă cu telefonul și poneii?

TUDOR: Las-o să se joace! Ți-a arătat unde a greșit?

IRINA: Nici nu m-a băgat în seamă. Îi filmează pe ponei cu telefonul.

TUDOR: Uite aici testul! Vezi? Doi la puterea a treia este egal cu opt. Și ea a scris nouă. Neatenție! Merita un zece minus, dar profesoara i-a scăzut un punct.

IRINA: Nouă este o notă foarte bună.

TUDOR: Mă gândesc să mă duc la școală s-o rog pe profesoară să-i corecteze din nou testul. Nu fac contestație, Doamne ferește! Dar Măriuca merită zece cu minus. Ce zici, mă duc?

IRINA: Mai bine te-ai duce să-ți cauți de muncă.

TUDOR: Vreau să beau pentru testul de zece al fetei noastre. Avem o fată de nota zece, Irino! Dacă profesoara îi punea zece minus, atunci erau trei de zece în clasă...

IRINA: Dă-l dracului de zece! Spune-mi din ce bani o să trăim până săptămâna viitoare când iau leafa?

TUDOR: Cobor să mai iau o sticlă de vin.

IRINA: Nu mai beau. Mi-e foame.

TUDOR: Iau și niște parizer și ouă.

IRINA: Ai căutat de muncă?

TUDOR: Sunt fericit, Irino! Vreau să-ți spun că mi-am amintit... Am luat șapte la prima mea lucrare de control la matematică, în clasa a cincea! Șapte! Era o lucrare cu mulțimi, intersecția mulțimilor, reuniunea mulțimilor, mulțimea vidă... Știi ce-i aia o mulțime vidă?

IRINA: Da, Tudore, este meritul tău că Măriuca a luat zece cu minus. Dar ai greșit când i-ai dat telefonul și poneii. A fost vorba ca telefonul să-l țină doar la școală și când vine acasă, îl lasă și se apucă de lecții. Cu poneii să se joace în weekend. Așa ne-am înțeles toți trei!

TUDOR: Ție nu-ți pasă că fiică-ta a luat zece la matematică?

IRINA: A luat nouă.

TUDOR: N-ai înțeles nimic. Ai mintea îmbâcsită. În fiecare zi mă bați la cap cu pacienții tăi. Altceva nu mai știi decât pacienți, pacienți, pacienți!

IRINA: Nu-mi reproșa că muncesc ca o slugă! Destul sunt umilită de nemernicii

de la rețea! Și acasă sunt umilită. Copilul meu nici nu-mi dă atenție și tu îmi reproșezi că n-am grijă de voi. Poftim, mă apuc să gătesc! Dă-mi o ceapă din cămară, te rog!

TUDOR: Îmi pare rău că nu te-ai măritat cu un *master chef*.

IRINA: Așa, dă-i-nainte cu reproșurile! Spune că nu te merit, că nu te înțeleg, că m-ai luat de milă, că Măriuca îți stă ca un nod în gât...

TUDOR: Măriuca a luat zece! Nebuno, a luat zece!

IRINA: Nu ți-e rușine să mă faci de tot râsu', nemernicule! Te spăl, îți gătesc, frec în casă ca o servitoare și tu mă batjocorești în fața copilului!

TUDOR: Taci, te-aude Măriuca!

IRINA: Mai bine făceam avort!

(Tudor o lovește. Irina vrea să riposteze.)

IRINA: Mi-ai spart nasul... *(Plângând.)* Mi-a spart nasul, nemernicule! *(Pleacă din bucătărie.)*

TUDOR: Nebuno! Zdrăngănit! Te-au zdrăngănit pacienții și m-ai zdrăngănit și pe mine! Eu am stat cu Măriuca să învețe ridicarea la putere. Eu am învățat-o! A luat zece! A luat zece pentru că merită zece!

(Se aud bătăi violente în țeavă de la vecin.)

TUDOR: Ce, dracu', vrei și tu, băi, cimpanzeule?

VOCEA VECINULUI: Liniște, boule!

TUDOR: Tu știi ce-i aia ridicarea la putere? Știi, băi, cât fac doi la puterea a treia? Sau trei la puterea a patra? Măriuca mea știe. Eu am învățat-o... Stătea aici, la masă, cu caietul de teme și culegerea de probleme. În culegere sunt exerciții mai grele decât în manual. Se uita pierdută în pagină. Așa cum se uită ea, parcă e vrăjită de ceva, parcă e dusă. I-am explicat de trei ori cum se face exercițiul. De trei ori, cu creionul pe hârtie. Am întrebat-o dacă a înțeles și de fiecare dată a spus: „Am înțeles, tati!” Dar a spus ca să scape de mine. Nu înțelesese. Am pus-o să rezolve singură un exercițiu. Stătea cu stiloul suspendat deasupra hârtiei. Ce se întâmplă, Măriuca? De ce nu scrii? Scrie, Măriuca! Dar ea îmi făcea în ciudă. Nu vrei să scrii, nu vrei să mă ascuți, nu ești atentă, proasto! Și atunci... Am lovit-o cu dosul palmei! Așa am lovit-o, cu dosul! Și am bătut cu palma în masă: ai să ajungi proasta clasei, proasta clasei, proasto! Așa am bătut. Și Măriuca a început să plângă, plângea cu lacrimi și lacrimile pătau ridicările la putere din caiet, al dracului dobitoc ce sunt! (*Plânge.*) V-am bătut pe toți! Sunt un bățauș! Un bățauș nenorocit...

(Tudor caută în cămară și găsește o sacoșă. Se uită în portofelul său și iese din bucătărie.)

TUDOR (*din hol*): Cobor să iau parizer și ouă... Să mă duc mâine la doamna

profesoară de matematică?

(Prin bucătărie trece în goană o herghelie de ponei, care mai de care mai
colorați.)

Scena 3

Într-o altă seară. Irina face curat în bucătărie.

IRINA: Cine ți-a spus că telefonul tău este un telefon de om ratat? Cine?... Tu ai un telefon nou, Măriuca! Eu și cu tata ți l-am luat pentru că ai intrat în clasa a cincea. Tata ți-a cumpărat și cartela. De ce să-ți dau telefonul meu? Pentru că este *smartphone*? Ce notă ai luat la română ca să meriți un *smartphone*? Poți să-mi spui?... Vrei *smartphone*-ul meu ca să joci la școală tot felul de prostii. Asta ai văzut la colegii tăi, nu-i așa? Ține minte ce-ți spun, Măriuca, te duci la școală ca să înveți, nu ca să te joci pe *smartphone*.

(Intră Tudor cu un buchet de flori.)

IRINA: Auzi la ea, om ratat! Știi tu ce înseamnă un om ratat? Auzi? Este omul care n-a reușit să facă ceva în viață. Care muncește fără nicio satisfacție. Care a pierdut totul...

TUDOR: Care n-are serviciu.

IRINA: Mulțumesc de completare, nu e nevoie!

TUDOR (*îi întinde buchetul*): Pentru tine. Te rog să mă ierți!

IRINA: Iertare cu nasul spart.

TUDOR: I-am luat un ponei. Să i-l dau?

IRINA: Faci ce vrei, ești tatăl ei.

TUDOR: Îmi pare atât de rău. Amândouă meritați mai mult, dar eu atât pot să vă ofer. Mult mai puțin decât îmi oferiți voi...

IRINA: A luat șase la testul de la română. Merită să-i iei un *iPhone*! Și telefonul ei de om ratat să mi-l dea mie!

TUDOR: Șase? Cum a luat șase? Măriuca! Vino aici, te rog!

IRINA: Ce vrei de la ea?

TUDOR: Să ne spună cum a luat șase! Măriuca! Vino! Vino imediat! Vino ca să nu vin eu la tine!

(Tudor vrea să iasă din bucătărie, dar Irina îl oprește.)

IRINA: Las-o în pace!

TUDOR: Măriuca! Măriuca!... *(către Irina)* De cinci zile alerg și îmi depun CV-ul. Am făcut anticameră ore întregi ca să mă rog să mă angajeze. Nimic! Numai vorbe frumoase. Toți recunosc că sunt bun, că am experiență, dar nu mi spun să revin. Când să revin pentru angajare? – îi întreb. Când? Toți îmi răspund: „Vă anunțăm noi”. Am mâncat două cornuri toată ziua. Merg pe jos, ca să fac economie la biletele de autobuz. De cinci zile umblu cu aceeași

cămașă. Mi-e atât de greu să-ți spun asta, Irina!

IRINA: De unde ai avut bani pentru flori și ponei?

TUDOR: Ultimii noștri bani pentru zile negre.

IRINA: Mai bine mâncai o ciorbă.

TUDOR: Iartă-mă, Irina! Mi-am pierdut mințile.

IRINA: Ai grijă de mințile tale, trebuie s-o creștem pe Măriuca.

TUDOR: Ce-a greșit la română?

IRINA: Te rog s-o lași în pace! Pune florile în glastră!

TUDOR: S-a dus nepregătită la test. Din cauza mea. Am neglijat-o. Am pierdut-

o din marcaj.

(Se aude un nechezat de cal.)

TUDOR: Ce-a fost asta?

IRINA: Măriuca se joacă cu poneii.

TUDOR: I-ai dat poneii?

IRINA: A luat notă de trecere la română, merită o recompensă! Să-și filmeze

poneii cu telefonul ei de om ratat!

TUDOR: Să-i dau și poneiul ăsta?

IRINA: Da. Te rog să n-o bați!

TUDOR: Ți-a spus?

IRINA: Ce să-mi spună?

TUDOR: Mă gândesc că dacă ia doi de zece poate să-și îndrepte media la română. Aș putea să mă duc mâine la profesoară să-mi spună unde anume trebuie să insiste cu învățatul...

IRINA: Caută-ți de muncă, Tudore!

TUDOR: Șase este o notă mediocră. Eu am avut primul șase în facultate, la examenul de „Rezistența Materialelor”. Nu mi-a plăcut cursul. Tu ai luat vreodată șase?

IRINA: Cheam-o la masă, să mâncăm cu toții.

(Tudor iese. Un dragon trece de câteva ori prin dreptul ferestrei. La un moment dat, dragonul se oprește în fereastră. Pare că se uită la florile din glastră.)

IRINA: Măriuca, la masă! Tata, la masă! Haideți la masă!

(Intră Tudor. Dragonul dispare.)

TUDOR: Unde-i Măriuca?

IRINA: În camera ei.

TUDOR: Nu este.

IRINA: Vezi în sufragerie, la televizor!

TUDOR: Am căutat-o și pe balcon și în baie.

IRINA: Măriuca! Măriuca! Unde te-ai ascuns, Măciuca?

(Irina și Tudor o caută pe Măriuca prin casă.)

TUDOR: Măriuca! Ți-am adus un ponei. Este roz, culoarea ta preferată!

IRINA: Măriuca! Măriuca!

TUDOR: Acum ai șaisprezece ponei. Șaisprezece este doi la puterea a patra, nu-i așa? Sau patru la puterea a doua, pentru că patru înmulțimit cu patru fac șaisprezece...

IRINA: Încetează, Tudore! Măriuca! Măriuca! Îți promit că nu-ți fac nimic.

Măriuca, te rog! Iartă-mă, Măriuca! Iartă-mă!

TUDOR: De ce să te ierte?

IRINA: Ratarea unui om nu se măsoară în performanțele unui telefon! Tu nu ești un om ratat, Măriuca! Ești un copil bun. Iartă-mă!

TUDOR: Și tu ai bătut-o?

IRINA: Sunt o mamă ratată! Sunt o soție ratată! Sunt un om ratat! Poftim, ești mulțumit?

TUDOR: Tu știi matematică, Irina! Și eu știu! Și Măriuca știe! Nu suntem ratați! Măriuca, poți să reperi media la română dacă iei doi de zece. Asta înseamnă 8,66, adică rotunjit media nouă. Sunt convins că poți să iei doi de zece!

IRINA: Pantofii sunt aici. Și pantalonii și puloverul sunt aici. Căciula, unde-i căciula?

TUDOR: În cuier.

IRINA: N-a fugit, e aici, în casă... Au dispărut poneii. Toți poneii.

TUDOR: Uite-i telefonul!

IRINA: Telefonul de om ratat.

TUDOR (*verifică*): N-are niciun apel.

IRINA: Doamne, Dumnezeule, unde-i fata noastră?

Scena 4

După câteva ore, în miezul nopții. La masa din bucătărie, Tudor scrie de zor într-un caiet. Pe masă sunt așezate în ordine cărți și caiete. Intră Irina.

IRINA: Ai vreo veste?

TUDOR: Nu. Tu?

IRINA: Sunt frântă. Nici n-am putut să scriu ce s-a întâmplat. Polițiștii ăștia au niște declarații standard pentru orice fel de dispariție: copil, femeie, bătrân, câine. Mi-au spus că vor începe cercetările mâine-dimineață. Nu înțeleg de ce nu pornesc s-o caute acum. Ce dacă este noapte? Poliția face cercetări numai ziua? Ce face poliția noaptea?

TUDOR: Doarme.

IRINA: N-am chef de glume, Tudore. Trebuia să vii cu mine la secție, să scrii tu declarația, să vorbești cu ofițerul de serviciu, doar ești tatăl. Ai mai verificat casa scării la fiecare etaj?

TUDOR: De trei ori.

IRINA: Ai coborât în jurul blocului?

TUDOR: Da.

IRINA: Ce, dracu', faci Tudore?

TUDOR: Sunt la „*Fracții echiunitare, subunitare și supraunitare*”. Mai am trei exerciții și trec la „*Amplificarea și simplificarea fracțiilor*”. Le-am rezolvat pe toate! Am găsit patru greșeli de tipar la testele de evaluare. Uite, le-am corectat cu pixul...

IRINA: Tudore, ce faci cu cartea asta?

TUDOR: Este culegerea de matematică. Rezolv exercițiile.

IRINA: Ce rezolvi?

TUDOR: Exercițiile pentru școală.

IRINA: De ce, Tudore?

TUDOR: Mâine mă duc să-i arăt profesoarei că, deși lipsește, Măriuca și-a făcut exercițiile.

IRINA (*plânge*): Unde-i fata mea, unde-i fata mea? Măriuca, Măriuca, unde ești, iubita mea, iubita mea?...

TUDOR: În două ore termin culegerea. Rezolv la foc automat, nimic nu-mi rezistă. Asta înseamnă că am învățat temeinic în școală. Matematica s-a imprimat aici, pe creierul meu. Sunt *The Terminator*, Irina!

IRINA: Măriuca nu mai este cu noi! Înțelege, pentru numele lui Dumnezeu! A

dispărut!

TUDOR: De acord, dar eu trebuie să am grijă de viitorul ei la școală. Uite, tu te pricepi la gramatică. Eu zic să te apuci de culegerea de gramatică, să faci testele din capitolul... (*Caută într-o carte.*) Să faci asta: „*Cazurile și funcțiile sintactice ale pronumelui*”.

IRINA: Măine mă duc la muncă.

TUDOR: Când te întorci de la muncă.

IRINA: Ar trebui să-mi iau câteva zile libere. Trebuie să-mi aprobe șefa măcar trei zile. Șefa trebuie să înțeleagă că am nevoie de zile...

TUDOR: Și în zilele libere rezolvi toată culegerea de gramatică, uite!, are 137 de pagini, floare la ureche!

IRINA: Ai băut!

TUDOR: De unde băătură, că nu mai am bani.

IRINA: Ești beat, Tudore!

TUDOR: Cum să beau când rezolv exercițiile? E ca la șofat. Nu te apuci de matematică în stare de ebrietate, ce naiba! Trebuie să lucrez cu mintea limpede. Să parcurg cu sufletul deschis toate paginile. Pentru că paginile astea sunt anii noștri, Irina! Sunt anii în care am făcut atâtea greșeli. Am sărit destule exerciții pe care nu le-am putut rezolva sau mi-a fost lene să-mi

bat capul. Și din cauza asta am ajuns aici. Nu e timpul pierdut, Irina! Putem să corectăm, să revizuiem, să completăm, să recuperăm, apoi să trecem la culegerea de clasa a șasea, apoi la a șaptea, să le luăm pe rând, an după an, că să ajungem acum, în prezent, ca să trăim fără goluri, fără frustrări, fără resentimente...

IRINA: Ești obosit, du-te și te culcă!

TUDOR: Mai am trei exerciții și atac „*Amplificarea și simplificarea fracțiilor*”.

Ți-am lăsat semn aici, în culegere, ca să nu uiți, pentru mâine: „*Cazurile și funcțiile sintactice ale pronumelui*”!

IRINA: Încetează! Încetează cu tâmpeniile astea!

(Irina se repede la cărțile și caietele de pe masă, Vrea să le rupă și să le arunce.

Tudor le apără.)

TUDOR: Asta-i viața mea, nebuno!

(Se aude soneria unui telefon.)

IRINA: Mă sună de la poliție! Unde-i telefonul? (*Își caută telefonul în poșetă și verifică.*) Nu-i al meu. Vezi că pe tine te sună. Am lăsat și numărul tău. Vezi-ți telefonul, Tudore!

TUDOR: Nu-i al meu...

IRINA: Măriuca! E telefonul Măriucăi!

(Irina iese din cameră. Tudor își face ordine pe masă. Soneria se oprește. Irina

revine cu „telefonul de om ratat”.)

TUDOR: Măriuca, am ajuns la pagina 84 la culegerea de matematică! Este super! Măine mă duc la doamna profesoară ca să-i arăt tema. Chiar și temele în avans pentru o lună!... Nu e Măriuca? Irina! Ce se întâmplă? Ce-ai pățit, Irina?

IRINA: În cameră... în pat...

TUDOR: S-a întors Măriuca! Măriuca!

IRINA: În pat... este... este un...

TUDOR: Ce este?

IRINA: Este... Este... (*aproape paralizată*) Diavolul!

TUDOR: Diavolul?

IRINA (*iși face cruce*): Doamne, Dumnezeule, apără-ne și păzește-ne, Doamne, Dumnezeule, apără-ne și păzește-ne! Diavolul e în patul Măriucăi!...

TUDOR: Care diavol, dom'le, că n-am liniște în casa asta ca să lucrez!

(Tudor iese. Irina îl urmează. Poneii trec în goană prin bucătărie. Totuși, câțiva ponei se opresc lângă masă și mănâncă florile ofilite din glastră.)

Scena 5

Irina și Tudor, în beznă.

IRINA: Trebuie să chemăm poliția!

TUDOR: Taci!

IRINA: Nu aprinde lanterna!

TUDOR: Taci că a mișcat!

IRINA: Auzi, sforăie!

TUDOR: Ca și tine.

IRINA: Poți să te abții să nu mă mai jignești?

TUDOR: Taci!

(Tudor aprinde lanterna.)

IRINA: Doamne, Dumnezeu! Ți-am zis că-i Diavolul!

TUDOR: Ce coadă roșie are, vezi să n-o calci! Ce căpățână de crocodil! Are și aripi! Parcă e liliac. Și ce burtă mare!

(Irina iese, gata să vomite. Se aude la baie cum Irina vomită, apoi este trasă apa la closet. Irina revine.)

TUDOR *(scoate un cuțit):* Dihania asta a mâncat-o pe Măriuca, trebuie să-i tai burta!

IRINA: O să murdărești camera de sânge, Tudore!

TUDOR: Sună la poliție să vină să ancheteze crima în legitimă apărare!

IRINA: Vezi că nu taie cuțitul. L-ai tocit tot deschizând conservele de carne.

TUDOR: Din cauza ta, ți-am spus de o mie de ori să cumperi un dispozitiv special pentru conserve.

IRINA: Tudore, tu n-ai tăiat în viața ta o găină.

TUDOR: Ba am tăiat! Tata m-a învățat. Am tăiat găini în cada de la baie. N-am

vrut să tai, dar tata m-a bătut până am învățat să tai o găină, ca să fiu bărbat.

Eu spălam cada de sânge, să știi!

IRINA: Asta nu-i găină. E Diavolul.

TUDOR: Taci!

(Tudor ridică cuțitul.)

IRINA: Tudore!

(Se aude soneria „telefonului de om ratat”.)

TUDOR: Ieși că-l trezești!

IRINA *(vorbește la telefon):* Poliția! Vă rog, vă rog să veniți urgent!

TUDOR: Ieși, nebuno!

IRINA: E telefonul Măriucăi!... Alo? Măriuca? Vorbește, Măriuca! Vorbește,
iubita mea!

(Tudor vrea să-i smulgă telefonul. Irina se opune.)

MĂRIUCA *(vocea se aude pe speaker-ul telefonului):* Alo? Mama?

IRINA: Da, Măriuca! Eu sunt, mama!

TUDOR: Măriuca! Sunt eu, tata!

IRINA: Măriuca, unde ești?

TUDOR: Să vii imediat acasă! Măine ai matematica. Ți-am făcut toate

exercițiile...

IRINA: Încetează că stresezi copilul! Măriuca, spune-mi unde ești!... Măriuca, tu de pe ce telefon vorbești pentru că mie pe ecran nu-mi arată niciun număr? Măriuca, iubita mea, unde ești?

TUDOR: Vino acasă pentru că o dihanie doarme în patul tău!

IRINA: Nu speria copilul, dobitocule!

MĂRIUCA: Nu-i dihanie. Este dragonul Fifi.

TUDOR: Care dragon?

MĂRIUCA: Dragonul Fifi este prietenul meu.

TUDOR: Un prieten mai frumos n-ai putut să-ți găsești?

MĂRIUCA: Fifi este obosit. N-a mâncat nimic toată ziua pentru că ne-am jucat.

Tata, te rog...

IRINA: Măriuca, lasă prostiile și spune-mi unde ești! Am anunțat poliția să te caute. Trei ore am stat la poliție ca să dau declarația...

MĂRIUCA: Vreau ca tata să-i dea de mâncare lui Fifi. Lapte cu cereale.

TUDOR: Țăsta dacă se trezește o mănâncă pe mama și pe mine. Ai să rămâi orfană și-o să te ducă Protecția Copilului la orfelinat. Ai înțeles ce-ți spun?

IRINA: Te rog, Măriuca!

MĂRIUCA: Și eu te rog, mami, să-i dai de mâncare lui Fifi.

IRINA: De ce să-i dau de mâncare?

MĂRIUCA: Pentru că poneii i-au mâncat florile. Eu i-am promis lui Fifi florile...

IRINA: Care flori?

TUDOR: Țsta e vegetarian?

MĂRIUCA: Fifi e flămând și nu mai poate să se joace cu mine.

TUDOR: La ora asta? Știi cât e ceasul? E trei dimineața, Măriuca! Măine te duci la școală! Ai matematica!

IRINA: Te implor, iubirea mea, spune-mi unde ești!

MĂRIUCA: Vreau să mă joc cu Fifi!

IRINA: Dacă îmi spui unde ești, atunci îi dau de mâncare lui Fifi!

MĂRIUCA: Sunt pe *YouTube*.

TUDOR: Unde?

MĂRIUCA: Pe *YouTube*.

TUDOR: Spune-mi adresa de la *YouTube* să vin să te iau. (*către Irina*) Ai niște bani să iau un taxi?

IRINA: Încetează, Tudore!

TUDOR: Ce faci acolo, Măriuca?

MĂRIUCA: Mă joc...

IRINA: Eu n-am chef de joacă! Măine trebuie să mă duc la serviciu. Pentru

ultima oară te întreb: unde ești?

MĂRIUCA: Lasă-mă în pace!

IRINA: Ce-ai spus?

MĂRIUCA: Lasă-mă în pace!

IRINA: Cum poți să vorbești așa, Măriuca?

TUDOR: Vezi cum vorbești că scot cureaua!

IRINA: Tudore!

TUDOR: Îmi cer iertare pentru că te-am bătut. Ți promit că n-o să se mai întâmple. Ți promit, Măriuca!

IRINA: Și eu îți cer iertare! Ești un copil bun și noi te iubim. Ești copilul nostru, Măriuca.

MĂRIUCA: Am să mă omor.

IRINA: Ce-ai spus?

MĂRIUCA: Am să mă omor.

IRINA: Doamne, Dumnezeule, de unde ți-a venit asta, iubita mea! Cum să faci asta, iubita mea?

TUDOR: Tu îți dai seama ce prostie ai spus?

MĂRIUCA: Bate-mă, tata! Bate-mă, mama!

IRINA (*plângând*): Măriuca, vino acasă! Uite, îți promit că-ți dau *smartphone*-ul meu și-mi dai telefonul tău. Facem schimb, iubita mea! Vino la mama

care te iubește.

TUDOR: Și eu te iubesc! Ți-am cumpărat un ponei roz. E culoarea ta preferată.

Este poneiul cu numărul șaisprezece, adică doi la puterea... la puterea... Hei,

Măriuca, doi la a câta putere fac șaisprezece?

MĂRIUCA: Lăsați-mă în pace! Plecați din camera mea! Plecați! Plecați și

lăsați-mă în pace!

(Dragonul Fifi se trezește și scoate un șuierat amenințător.)

IRINA: Măriuca! Măriuca! Măriuca!

(Legătura cu Măriuca pare că s-a întrerupt.)

TUDOR: Bună dimineața, dragonele Fifi! Eu sunt tatăl Măriucăi. Sunt bucuros

să te cunosc. Ți-e foame? Vrei să mănânci nici lapte cu cereale?

(Dragonul îi amenință pe părinți.)

IRINA: Sună la poliție, Tudore!

TUDOR: Eu sunt Tudor, tatăl Măriucăi, care este prietena ta cea mai bună.

Tudor! *My name is Tudor! I am the father of Mary...*

IRINA: De ce vorbești în engleză?

TUDOR: Știu eu în ce limbă înțelege dihania? Încercă și tu în franceză, că ai

avut numai zece la școală!

IRINA: Și la ce mi-a folosit?

TUDOR: O fi rus! *Gavariș pa ruschi, Fifi?*

IRINA: Tudore!

(Dragonul se pregătește să-i atace pe părinți, dar îi salvează poneii care trec în goană prin fața lor. Irina și Tudor se trezesc urcați pe câte un ponei și pornesc în goană prin apartament, urmăriți de dragonul Fifi. În urma lor vin prințese, vrăjitoare, papagali, pitici, ursuleți și chiar un șarpe. Se dezlănțuie o urmărire care pare mai degrabă o joacă. Toți se distrează, mai puțin Irina și Tudor.)

TUDOR: Internetul! Internetul!

IRINA: Ajutor! Poliția! Ajutor! Sună la poliție, Tudore!

TUDOR: Conexiunea la *wireless*!

(Tudor sare de pe ponei și se târăște până la modemul de Internet instalat în sufragerie. Toate făpturile, în frunte cu dragonul Fifi, se opresc din joacă și îl înconjoară pe Tudor.)

IRINA: Ce faci, Tudore?

TUDOR *(scoate cuțitul):* Și mie îmi vine să termin cu viața.

IRINA: Să nu faci prostia asta!

TUDOR: Dar am un copil de crescut. Pentru el trăiesc, numai pentru el trăiesc!

Dar copilul meu nu mai vrea să trăiască. Pentru că îl bat ca un bătaș nenorocit ce sunt. Eu îl bat și dihania asta se joacă cu copilul meu bătut!

IRINA: Vrei să mă pedepsești, nu-i așa? Ca să trăiesc toată viața cu vina că eu și copilul meu te-am împins... Tudore!

TUDOR (*taie cu cuțitul cablul de internet*): Toată lumea la culcare! La culcare, imediat!

(Se aud bătăi în țeavă de la vecini,)

VOCEA VECINULUI: Culcă-te, boule!

ACTUL II

Scena 1

A doua zi, seara. În bucătărie sunt adunați poneii, prințesele și celelalte făpturi. Deși încăperea pare neîncăpătoare pentru atâta „lume”, nimeni nu dă semne de nemulțumire că este înghesuit. La masă, Tudor și dragonul Fifi.

TUDOR (*citește o foaie de hârtie*): „Mesaj de rămas bun”. Țsta este titlul și este subliniat. „Eu, Maria Penescu, care am 11 ani, spun în acest testament că m-am sinucis din cauza durerii. Inima mea a încetat să mai bată cum bătea odinioară. Bătută de părinți, rănită de colegii pe care-i credeam prieteni, înfricoșată de profesori, m-am hotărât să-mi pun capăt vieții...”

(Rumoare și forfotă.)

TUDOR: Liniște! Liniște, vă rog! „Foarte puțini o să-mi simtă lipsa...”

(Proteste vehemente.)

TUDOR (*îndurerat*): Te înșeli, draga mea! Te înșeli!... Lăsați-mă să citesc mai departe! Unde am rămas?

(Dragonul Fifi îi arată pe foaie.)

TUDOR: „Foarte puțini o să-mi simtă lipsa: Fifi și poneii mei fără nume. Dragul meu Fifi, nu ți-am spus niciodată că te plac. Unii te cred ciudat, dar eu mă uit în interiorul tău și văd un prieten de treabă. De aceea, îi dau lui Fifi camera mea și stiloul meu norocos. Poneilor mei le las toate caietele mele și cărțile. Prințesei Aida îi las rochia mea din clasa a treia pe care o prețuiește foarte mult. Acum, părinții...”

(Forfotă și nerăbdare.)

TUDOR: „Nu am să le las decât telefonul pe care mi l-au cumpărat. Nu mai are credit și se conectează greu la internet. Ei nu m-au băgat în seamă și m-au respins. Viața mea a fost grea și amară. Voi fi într-un loc mai bun pentru mine...” Măriuca, ce mi-ai făcut! Semnează: „Copyright Maria Penescu”... Uitați-vă, s-a semnat cu mânuța ei: „Copyright Maria Penescu”! De unde a învățat să se semneze așa?

(Tropăituri, țipete, poneii nechează.)

TUDOR: Cum ai putut să scrii așa ceva, Măriuca?... Eu doream să te țin de mânuță, dar tu porneai repede pe trotuar și trebuia să alerg după tine, să nu

cazi, să nu te rănești, să nu te desfigurezi. Și mă enervai rău de tot! Dar mai târziu, mult mai târziu, mi-am dat seama că tu atunci descopereai mersul și voiai să mergi singură, fără ajutorul meu, fără să te țin de mână. (*către făpturi*) Vă rog să-i povestiți exact cum v-am spus eu acum! Vă rog! Ca să știu cât de mult o iubesc.

(*Făpturile dau din cap, asigurându-l că vor povesti întocmai.*)

TUDOR: Ah, Măriuca, și tu ai scris asta...

IRINA (*își face loc printre făpturi*): Plecați! Plecați de-aici imediat! I-ați sucit mințile copilului meu! (*către Tudor*) Du-te și întrerupe *wireless*-ul că m-am săturat de ăștia! Mi-au întors casa pe dos!

TUDOR: De abia am lipit cablul. Să știi că merge greu *wireless*-ul dacă tot îl întrerup și apoi îl restartez.

(*Făpturile se retrag, în frunte cu Fifi.*)

IRINA: De mâine, fără telefon, fără pene, fără internet, așa cum ne-am înțeles de la început. Se joacă numai în weekend.

TUDOR: Ce-a spus?

IRINA: Și-a cerut iertare pentru ce-a scris aici. I-am explicat că este o prostie să gândească asta. A promis că n-o să mai vorbească urât cu noi. Și-a luat angajamentul că o să învețe.

TUDOR: Foarte bine!

IRINA: Ia-o ușor, Tudore! Doamne, Dumnezeule, ferește-l pe copilul meu de gânduri întunecate! Mi-a promis că o să facă la matematică cu tine și la română cu mine.

TUDOR: Ți-a promis asta?

IRINA: Ai grijă s-o motivezi!

TUDOR: O să spargă avioane, ai să vezi! Eu am rezolvat toată culegerea de clasa a cincea. Toată!

IRINA: Tudore!

TUDOR: Măriuca va avea numai zece pe linie!

IRINA: N-o forța!

TUDOR: Să știi că mâine are de scris la română o compunere despre strada pe care locuiește. Strada sau cartierul, așa ceva...

IRINA: Ce compunere tâmpită!

TUDOR: N-a scris-o.

IRINA: Mai bine că s-a culcat decât să scrie o compunere tâmpită...

TUDOR (*arată „mesajul de rămas bun”*): Ar putea să se ducă cu asta...

IRINA: Ai înnebunit? Asta nu-i compunere, Tudore!

TUDOR: Aș putea să vorbesc cu profesoara și să-i explic „compunerea”: este o viziune fantastică despre viața ei în acest cartier...

IRINA: Încetează! „Inima mea a încetat să mai bată cum bătea odinioară”.

(*Rupe foaia.*) În ce hal a ajuns inima copilului meu.

TUDOR: Eu zic s-o luăm ca pe un exercițiu de compunere.

IRINA: Am bătut-o! Înțelegi? Înțelegi, Tudore?

TUDOR: Și pe mine m-a bătut tata și n-am scris astfel de prostii. Și mama m-a bătut! Pe tine te-au bătut?

IRINA: Trebuie s-o duc la psiholog!

TUDOR: De unde bani?

IRINA: Atunci, ce facem cu copilul nostru?

TUDOR: Mâine fac cu ea la matematică... O oră, apoi fug să-mi depun CV-ul la *mall*. Într-o săptămână se va deschide un *mall* în cartierul nostru. Știi de noul *mall*?

IRINA: De unde să știu? Muncesc în fiecare zi, nu am timp să stau pe internet.

TUDOR: Asta e o bună compunere pentru Măriuca: *mall*-ul din cartierul meu.

IRINA: Doar nu vrei să trezești copilul ca să scrie compunerea!

TUDOR: O scrii tu, că te pricepi la română.

IRINA: La ora asta nu mai pot să gândesc. Mă duc să mă culc. Mâine dau năvală pacienții peste mine.

TUDOR: Vrei să-ți fac un masaj?

IRINA: Sunt obosită.

TUDOR: Înainte îți plăcea...

IRINA: Înainte a fost altceva!

TUDOR: Și acum?

IRINA: Acum e numai sex! Asta vrei, numai sex!

TUDOR (*o îmbrățișează*): Acum vreau să-ți dovedesc că te iubesc! Ești frumoasă, ai picioare mișto și un funduleț apetisant, ești o bombonică, Irino!

IRINA: Lasă-mă, acum ți-ai găsit și tu!

TUDOR (*înfierbântat*): S-o facem aici. (*o ridică pe masă*) Ah, ce țâțe mișto ai, Irino!

IRINA: Încetează cu comentariile astea porno!

TUDOR: Ba nu e porno. Ești foarte bună, femeie!

IRINA: Vezi să nu te grăbești!

TUDOR: Voi fi atent și tandru.

IRINA: Ne aude copilul. Hai în sufragerie!

TUDOR: Eu vreau aici!

IRINA: Numai tu vrei...

(Dragonul Fifi deschide ușa bucătăriei. În prag, poneii își rotesc capetele.)

IRINA: Întrerupe *wireless*-ul, Tudore!

Scena 2

După câteva zile, în bucătărie.

TUDOR: Ai văzut? A închis ușa!

IRINA: Ia-mă ușor că îmi bubuie capul. M-au terminat pacienții.

TUDOR: Du-te și vezi ce-a lipit pe ușă! O hârtie pe care a scris trei puncte:

„Punctul unu: respectați programul meu. Punctul doi: bateți la ușă. Punctul trei: intrați în cameră doar dacă este o urgență!” Poftim, fiică-mea mi-a făcut program în casa mea!

IRINA: Se joacă, Tudore!

TUDOR: Mi-a trântit ușa-n nas. Du-te s-o vezi!

IRINA: Of, Doamne! Ai vorbit cu ea?

TUDOR: N-am ce să vorbesc! N-a vrut să se uite pe culegerea de matematică!

Un caiet n-a vrut să deschidă!

IRINA: După șase ore de școală, e normal să fie obosită. Ai uitat cum se muncește.

TUDOR: M-a gonit!

IRINA: Iarăși ai bătut-o?

TUDOR: Nu.

IRINA: Sigur?

TUDOR: O bat degeaba. Să facă ce vrea!

IRINA: Trebuie să vorbesc cu Măriuca.

TUDOR: Și pe tine o să te gonească!

IRINA: Școala asta îi desfigurează pe copii!

TUDOR: Școala îi face oameni pe copii.

IRINA: E o școală învechită, depășită și tristă!

TUDOR: Vrajeli! Vorbești în șabloane! Școala e bună, numai fiică-ta nu învață.

IRINA: Ți-a găsit ceva la *mall*?

TUDOR: N-are rost să mai muncesc. Pentru cine să muncesc? Pentru fiică-mea care nu vrea să învețe? O puturoasă! O să ajungă ultima din clasă. Proasta clasei!

IRINA: De ce-o jignești?

TUDOR: Pentru că este proasta proastelor din toată școala! Peste trei ani trebuie să dea examen la liceu...

IRINA: Mai e timp destul până atunci.

TUDOR: Dar golurile la matematică și română se acumulează în fiecare zi. Și n-o să mai poată să repete într-a opta, pentru admiterea în liceu, tot ce n-a învățat în acești ani! Îți spun eu, n-o să fie în stare, proasta-proastelor!

IRINA: Încetează, Tudore!

TUDOR: Să încetezi tu s-o mai cocoloșești! Trebuie să învețe! Dacă n-o să nvețe, o să se ducă la un liceu de doi bani și-o să se destrăbăleze cu toți derbedeii, o să se apuce de țigări, droguri și băutură, de sex în boscheți...

IRINA: Nu ți-e rușine să vorbești așa de copilul meu, nemernicule?

TUDOR: O să se rateze dacă nu învață!

IRINA: La ce ne-a folosit învățătura în lumea asta plină de parveniți? La ce ne-a folosit că am fost elevi cu premiu și coroniță? Uită-te la tine ce-ai ajuns!

TUDOR: Știu foarte bine ce-am ajuns. M-am săturat. Nu mai am putere. Nu mai am puterea să mai deschid ușa de la camera fică-mii și s-o văd cum se joacă...

IRINA: Spune-mi la ce ți-ai folosit ridicarea la putere, Tudore?

TUDOR: Am fost mai puternic decât colegii mei, niște proști.

IRINA: Uită-te ce putere ai acum ca să-ți găsești un serviciu!

TUDOR: Nu mai am puterea să lupt. Gata, renunț!

IRINA: Parcă aveai de gând să rezolvi toate culegerile și manualele ca să-ți corectezi greșelile trecutului.

TUDOR: Prezentul nu mă lasă.

IRINA: Eu și cu Măriuca nu te lăsăm în pace, nu-i așa?

TUDOR: Da.

IRINA: Foarte bine! Cel mai ușor este să-ți pui palma-n fund și să renunți.

TUDOR: Eu plec din casa asta. N-am niciun rost aici.

IRINA (*se așază în ușa*): Tudor!

TUDOR (*vrea să iasă din bucătărie*): Dă-mi voie!

IRINA: Hai să vorbim!

TUDOR: Nu mai am ce să-ți spun. Gata!

IRINA: Îmi dovedești încă o dată că nu ți-ai dorit acest copil.

TUDOR: Dă-te la o parte!

IRINA: Proastă am fost că m-am măritat cu tine. Proasta-proastelor am fost!

TUDOR: La fel ca și fiică-ta, proasta-prostelor!

IRINA: Am crezut în tine.

TUDOR: Vreau să plec! Plec și te las să trăiești cum vrei tu.

IRINA: Asta vrei, să mă umilești? Pleacă! Pleacă! Să nu te mai văd,
nemernicule! Să-ți iei și masa asta!

TUDOR: Ce te-a apucat, nebuno?

IRINA: Să pleci cu masa asta că altfel o sparg și-o pun pe foc! Acum o iei!

TUDOR: De ce s-o iau?

IRINA: Știi foarte bine de ce! Ia-ți masa și du-te dracului!

*(Tudor ia masa și iese din bucătărie. După câteva clipe, în bucătărie apar
dragonul Fifi, poneii și celelalte făpturi. Toți se uită la Irina cum plânge.)*

Scena 3

În aceeași noapte, în bucătărie, Irina și făpturile.

IRINA: Îmi era frică să mă întorc acasă de la școală. Ai mei se certau și se

băteau aproape în fiecare zi. Mă ascundeam sub pat. Uneori, mama fugea, plină de sânge, la secția de Miliție și-l reclama pe tata. Așa se numea pe vremea mea: Miliție. Venea milițianul acasă și-l amenda pe tata. Apoi, tata o bătea din nou pe mama, pentru că îl reclamase. Bătăile au durat toată clasa a șasea. Am luat premiul al doilea în clasa a șasea. Premiul întâi l-a obținut tociarul clasei, pentru că luase zece la desen, iar eu, nouă, pentru o pictură după panorama combinatului siderurgic. Eu vedeam combinatul de la balcon, în fiecare zi, și mi se părea cea mai urâtă creatură de pe pământ. Parcă era un dragon leneș...

(Dragonul Fifî râde, dar cu un glas de copil. Poate că este glasul Măriucăi.)

IRINA: Ai mei au divorțat când am început clasa a șaptea. Am rămas cu mama în apartament. Tata s-a mutat în gazdă, undeva prin cartier. Dar tata a continuat să vină peste noi, acuzând-o pe mama că i-a furat casa. De câteva ori, a spart ușa și a bătut-o pe mama. Într-o zi, am sărit și i-am luat apărarea. Tata m-a lovit peste față și m-a umplut de sânge. Atunci am simțit că omul acela nu mai este tatăl meu. Îl uram și-i doream moartea. M-am dus la școală cu ochiul umflat și cu buza spartă. Tociarul clasei a râs de mine, făcându-mă broască râioasă. M-am repezit și l-am dat cu capul de tablă. Așa văzusem odată cum tata o dăduse cu capul de perete pe mama. Tabla s-a spart, dar am

avut noroc că tocilarul nu s-a tăiat cu cioburile. Am avut nota șase la purtare. N-am luat premiu și nici la olimpiada de română n-am avut dreptul să mă duc. În clasa a opta, am luat premiul întâi...

(Dragonul Fifi și făpturile aplaudă.)

IRINA: La egalitate cu tocilarul clasei. Dar nu știam ce liceu să urmez. La liceul de matematică-fizică se duceau cei mai buni elevi din oraș. M-am gândit să dau examen la acel liceu, dar nu aveam pe cineva care să mă îndrume. Mama era preocupată să-și refacă viața, să-și găsească un bărbat și să nu-și piardă locul de muncă. Nici nu era interesată ce îmi doream să ajung: profesoară de limba română...

UN PONEI (*cu vocea Măriucăi*): Și eu vreau să mă fac profesor!

(Făpturile râd ca niște copii.)

IRINA: După ce-a vorbit cu doamna dirigintă, mama mi-a spus că ar fi bine să dau examen la liceul sanitar, de acolo am să ies soră medicală, o meserie bună, și chiar aș putea să reușesc la Medicină. Am ascultat-o. M-am văzut pe lista de admiși pe locul opt.

DRAGONUL FIFI (*cu vocea Măriucăi*): Bravo! Bravo! Ești o mamă foarte bună!

IRINA: De la începutul liceului mi-am dat seama că făcusem o alegere proastă.

Nu era drumul meu în viață. Dar alegerea era făcută. Tata s-a lăudat prietenilor că datorită lui reușisem la liceul sanitar. Mama s-a lăudat colegelor de serviciu că datorită muncii ei eram la un liceu așa de bun.

O PRINȚESĂ (*cu vocea Măriucăi*): Părinții tăi erau mândri de tine.

IRINA: Părinții mei au murit amândoi de cancer... În clasa a noua, am avut a doua medie din coada clasei. Îmi era silă să învăț. Până la sfârșitul liceului am fost printre ultimii elevi din clasă.

(Făpturile sunt dezamăgite.)

IRINA: După absolvire, am dat la Medicină și am picat. Unul sau doi colegi au reușit să ia la facultate din clasa mea. Dar cei mai mulți au reușit la Medicină de la liceul de matematică-fizică. Printre ei se număra și tocilarul de la școală. M-am angajat la spital. Am dat de cinci ori la Medicină și de cinci ori am picat. După a cincea încercare, mi-am spus că n-am să mai dau niciodată la facultate. Eram prea bătrână ca să mai învăț să dau la Facultatea de Litere, să ajung profesoară. Dar l-am întâlnit pe Tudor...

(Făpturile aplaudă, nerăbdătoare.)

IRINA: L-am văzut pe stradă cum căra în spate o masă. Abia se mișca prin zăpadă. L-am văzut cum alunecă și cade cu tot cu masă... (*Râde.*) Mi-a plăcut cum își căra masa prin ninsoare. Avea, așa, o forță de a înfrunta

ninsoarea, dar în același timp și o fragilitate vecină cu naivitatea. Și din cauza lui, peste un an, am dat examen la Facultatea de Farmacie și am luat a unsprezecea pe listă!

(Aplauze.)

IRINA: Cu masa aia din lemn de fag am pornit în viață. Pe ea ne-am băut cafeaua în fiecare dimineață și am pus la cale zilele care aveau să vină. Ne-am făcut planurile și visurile. Am pus toată munca noastră pe masă. Am bătut amândoi cu pumnul în masă, el mai tare, eu mai cu grijă, să nu-mi frâng degetele. La masa aia i-am spus că sunt însărcinată și cât de tare s-a îmbătat. Masa ne-a ținut unul lângă altul... De ce oare n-am reușit să-i facem Măriucăi un loc la masa noastră? S-a dus masa noastră...

(Făpturile se agită, de parcă s-ar pregăti de război.)

Scena 4

După miezul nopții. În poarta școlii, Tudor stă pe un scaun pliant la masă. Scrie într-un caiet la lumina unei lanterne. Pe masă sunt multe manuale și caiete.

PAZNICUL: Alo, alo, matale ce faci aicea?

TUDOR: Învăț.

PAZNICUL: Nu ai voie.

TUDOR: De ce să n-am voie? Sunt la școală.

PAZNICUL: Nu ai voie să staționezi aicea. Trebuie să eliberezi trotuarul.

TUDOR: Unde scrie? Arată-mi legea care îmi interzice să stau în fața școlii!

PAZNICUL: Legea zice că trebuie să anunț poliția ca să te amendeze.

TUDOR: Dom'le, eu învăț. Este un drept al meu prevăzut în legea fundamentală a țării: dreptul la învățatură. Știi care este această lege?

PAZNICUL: Te dai deștept cu mine?

TUDOR: Habar n-ai ce este Constituția. Când elevii vor veni la școală, am să invit pe cine vrea ca să stăm de vorbă despre exercițiile și problemele pe care nu le-a făcut sau nu le-a înțeles.

PAZNICUL: Ce faci, băi?

TUDOR: Ofer consultații elevilor înainte de a intra la ore. Consultații gratuite. Cine are nelămuriri poate să iasă și în pauze ca să stăm de vorbă.

PAZNICUL: Mare deștept ești, băi, consultantule!

TUDOR: Nu sunt deștept. Eu învăț.

PAZNICUL: Du-te și te culcă, boule!

TUDOR (*ului*): Ești vecinul de la opt?

PAZNICUL: Băi, ești nebunul de la nouă! Acu' te-am recunoscut. Te-a dat nevasta afară din casă. Tot timpul faceți scandal. Am să vă reclam la poliție pentru tulburarea ordinii publice.

TUDOR: Reclamă-mă, dom'le, și lasă-mă să învăț!

PAZNICUL: Vecine, n-ai voie să staționezi aicea. Uite, ca să nu zici că sunt băiat rău, stai mai încolo să nu te vadă careva!

TUDOR: Învăț unde vreau eu.

PAZNICUL: Iarăși faci pe deșteptul?

TUDOR: Da, sunt deștept pentru că învăț! Tu de ce nu înveți?

PAZNICUL: Mi-a trecut vremea, fraiere.

TUDOR: Câte clase ai?

PAZNICUL: Ce te freacă pe tine grija de clasele mele? Trebuie să pleci de-aicea!

TUDOR: Vezi, de-aceea ești paznic la școală, pentru că n-ai școală.

PAZNICUL: Sunt *bodyguard* ca să se mire un bou ca tine!

TUDOR: Știi cât fac doi la puterea a treia înmulțit cu doi la putere a șasea?

PAZNICUL: Mă iei la mișto?

TUDOR: Țsta este un exercițiu de clasa a cincea. Hai, știi? Știi să rezolvi?

PAZNICUL: Tu nici măcar n-ai serviciu. Am auzit că te-a dat afară...

TUDOR: Dar eu știu cât fac doi la puterea a treia înmulțit cu doi la putere a șasea.

PAZNICUL: Mă piș pe puterea ta de-a șasea! La ce-ți folosește, fraiere? Nici măcar *bodyguard* la *mall* nu te angajează.

TUDOR: Sunt locuri libere la *mall*?

PAZNICUL: Vai de capu' tău! Hai, cară-te!

TUDOR: Îți dau manualul ăsta de istorie și mă lași în pace!

PAZNICUL: N-am ce face cu istoria.

TUDOR: Ia-l și citește-l în gheretă, trece mai repede timpul până se luminează!

PAZNICUL (*arată smartphone-ul*): Am *Google*.

TUDOR: Bine, uită-te la filme porno și lasă-mă să învăț!

PAZNICUL: Degeaba înveți dacă ești damblagit la cap.

TUDOR: Tu de ce n-ai învățat? Nu ți-a plăcut nicio materie? Nu ți-a plăcut nicio profesoară? Una tânără, cu țâțele mari?

PAZNICUL: Mi-a plăcut de un profesor pe care-l băteam și-i luam banii și ne cumpăram țigări. Semăna cu tine, fraiere!

TUDOR: Ai fost un derbedeu.

PAZNICUL: Ai mei au fost țărani și n-au avut bani să mă țină în școală. M-au trimis la oraș să-mi fac o meserie. Dacă aveam bani puteam să fac și eu o facultate. Dădeam banu' la profesor și mă trecea clasa. Și ajungeam ca tine, un fraier.

TUDOR: Copii ai? E ceva de capul lor?

PAZNICUL: Am doi băieți în Spania. Și-au făcut un service auto. Câștigă într-un an cât ai câștigat tu în toată viața ta de fraier.

TUDOR: Asta-i viața ta de cimpanzeu: ai mâncat, ai băut și te-ai reprodus. Ți-ai reprodus specia de analfabeți.

PAZNICUL: Băi, ai grijă cum vorbești despre familia mea!

TUDOR: Ești atât de prost că într-o zi ai să arzi în flăcările prostiei tale.

PAZNICUL: Băi, ține-ți gura și cară-te că-ți fut muma-n cur de bou!

TUDOR: Arzi în focul prostiei! Știi cine a ars în focul prostiei?

PAZNICUL: Ți fut una de-o să-ți ardă creieru'!

TUDOR: Giordano Bruno! A ars în focul prostiei altora, niște proști la fel de mari ca și tine. Dar tu ai să arzi în focul prostiei tale pentru că prostia ta este un combustibil dăunător societății...

PAZNICUL: Taci, dracului, boue!

(Paznicul îi trage un pumn în față. Tudor cade amețit. Dar în următoarea clipă,

o limbă de foc, venită din cer, îl aprinde ca o torță pe paznic.)

PAZNICUL (*fuge*): Ajutor! Ajutor! Ajutor!

(Paznicul se prăbușește în flăcări. Peste el trec în goană poneii. Din cer apare

umbra amenințătoare a dragonului.)

Scena 5

Irina apare în toiul atacului. Făpturile au rupt gardul, au ocupat curtea și sparg geamurile școlii.

IRINA: Tudore! Tudore! Unde ești, Tudore? Nu te ascunde! Știi că ești aici!

(Irina descoperă trupul lui Tudor lângă masă.)

IRINA: Tudore! Ce-ai pățit, Tudore? Ajutor! Chemați Salvarea! Respiră, Tudore! Auzi? Respiră! Respiră! Să nu mă lași! Să nu mă lași singură cu Măriuca! Ți-am zis să nu te distrugi! Ridicarea la putere ți-a trebuit la vârsta asta! Să nu mori, ai înțeles? Să nu mori că de puterile mele ai să mori, Tudore!

TUDOR (*amețit*): Știi de câte feluri sunt rădăcinile plantelor? De trei feluri: rămuroasă, firoasă și pivotantă...

IRINA: Tudore, dragul meu!

TUDOR: Mai repetă lecția cu rădăcinile ca să știi!

IRINA: Cum ai ajuns în halul ăsta, Tudore?

TUDOR: Am terminat manualul de biologie...

IRINA: S-o ia dracu' de biologie!

TUDOR: Ce note ai avut la biologie?

IRINA: Of, Doamne! Zece, poftim!

TUDOR: Și eu am avut zece. Am învins, Irino!

IRINA: Putem să trăim și fără zece la biologie, dragul meu! Trăim, asta contează, trăim! N-am să te mai bat la cap cu pacienții mei, cu rețetele și cu vânzările de la farmacie! Iartă-mă, Tudore!

*(O limbă de foc lovește clădirea școlii. Urale și chiote. Dragonul Fifi dispare în
bezna.)*

TUDOR: Școala! Lighioanele au dat foc școlii!

IRINA: Liniștește-te, dragul meu!

TUDOR: Pompierii! Pompierii! Să vină pompierii! Apă! Apă! Arde școala!

Sună la pompieri, Irino! Arde școala!

IRINA: Las-o să ardă!

TUDOR: Cum s-o las să ardă? E școala noastră!

*(Tudor pune mâna pe niște manuale și începe să lovească în stânga și-n dreapta,
pe cine apucă. Dar făpturile par să se joace în lupta cu Tudor.)*

TUDOR: Hai, Irino! Ajută-mă! Luptă! Nu te uita ca mâța la calendar!

IRINA: Încetează cu joaca!

*(Tudor se luptă cu înverșunare, făpturile îi dau replica în joacă. Tudor revine la
masă și se înarmează cu alte două manuale, de parcă ar fi niște săbii.)*

TUDOR: Unde-i *bodyguard*-ul? Cheamă-l să lupte pentru știință, pentru cultură
și educație! Ah, s-a ascuns cimpanzeul!

IRINA: Care cimpanzeu?

TUDOR: Vecinul care ne bate în țeavă! Are opt clase primare, un cimpanzeu!

IRINA: Tudore!

TUDOR: Pune mâna și doboară-i!

IRINA: Asta nu e școala pe care și-o dorește Măriuca! Asta e școala noastră în care vrem s-o ținem prizonieră! Școala asta trebuie să ardă!

TUDOR: Școala noastră?

IRINA: Da, școala noastră se face scrum! Au rămas doar notele noastre de zece.

(Irina și Tudor se îmbrățișează. Se aude o sonerie de smartphone.)

IRINA: Măriuca! Unde ești, Măriuca?

MĂRIUCA *(vocea se aude pe speaker-ul smartphone-ului):* Sunt acasă. Dar voi unde sunteți?

TUDOR: Suntem la *mall*. S-a deschis un *mall* în cartierul nostru!

MĂRIUCA: La ora asta?

TUDOR: M-am angajat la *mall*, Măriuca! Mi-am găsit un serviciu foarte bun!
Și am mers cu mama ca să-i arăt unde muncesc!

IRINA: Tu de ce nu dormi la ora asta și vorbești la telefon?

MĂRIUCA: Pentru că trebuie să mă duc la școală.

IRINA: Vai, Doamne, e ora de plecare la școală! Te-ai spălat pe dinți? Te-ai spălat pe față? Ai mâncat?

MĂRIUCA: N-am mâncat.

IRINA: De ce, Măriuca? Ai laptele în frigider și cerealele în cămară!

MĂRIUCA: A dipărut masa din bucătărie.

IRINA: Uite acum venim acasă cu masa noastră!

MĂRIUCA: De ce-ați luat masa cu voi?

TUDOR: Vrem să cumpărăm o masă de la *mall* și am luat-o pe cea veche ca s-o comparăm cu una nouă. Ai înțeles?

MĂRIUCA: Nu, n-am înțeles.

IRINA: Măriuca, fă-ți ghiozdanul până venim noi acasă!

MĂRIUCA: Nu pot!

IRINA: De ce nu poți, iubirea mea?

MĂRIUCA: Nu pot!

TUDOR: Nu poți să te duci la școală? Ți-ai făcut lecțiile?

IRINA: Tudor!... Ce s-a întâmplat, Măriuca?

MĂRIUCA: Mi-au dispărut cărțile.

TUDOR: Care cărți?

MĂRIUCA: Cărțile și caietele de școală! (*Plânge.*) Nu mă mai primește la școală fără cărți...

IRINA: Ți le-au furat poneii și dragonul Fifi!

MĂRIUCA: Și ei au dispărut!

IRINA: Da, mamă dragă, ei ți le-au furat!

TUDOR: Dar le-am recuperat noi și le aducem imediat.

IRINA: Venim, iubirea mea!

MĂRIUCA: Veniți repede că am test la biologie și vreau să repet lecția din manual!

TUDOR: Știu! Rădăcinile plantelor sunt de trei feluri...

MĂRIUCA: Rămuroase, firoase și pivotante!

(Legătura telefonică se întrerupe.)

TUDOR: Eu nu mai am putere să duc acasă masa asta.

IRINA: Acum avem o altă putere, Tudore!

(Tudor și Irina apucă masa și o aruncă în curte, s-o mistuie flăcările, apoi

adună în grabă cărțile și caietele.)

Epilog

În bucătărie, la o masă nouă, sunt adunați Irina, Tudor și toate făpturile, în frunte cu dragonul Fifi. Ei scriu în caiete, parcă vrăjiți de vocea Măriucăi ce se aude din camera ei.

MĂRIUCA: Doi la puterea a treia înmulțit cu doi la putere a șasea este egal cu.... Doi la puterea a treia este egal cu opt... Doi la puterea a șasea este egal cu șaiszeci și patru... Opt plus șaiszeci și patru este egal cu...

(Se aud bătăi în țeavă de la vecin.)

TOȚI (*într-un glas*): Învăță, cimpanzeule!

- CORTINA -